

הסמכה ממלכתית

אלקטרוניקה

לכל הדרגות

אלקטרוניקה

רפואית

כולל טלוויזיה בחוג סגור

בשיתוף "איסטרוניקס"

(מפיצי R.C.A. בישראל)

טלוויזיה

תיקון ■ אחזקה ■ שרות

בפיקוח משרד העבודה

אדריכלות פנים

בניית כוודלים

בניין ■ ריהוט ■ דגמים

בפיקוח הסתדרות הטכנאים

סרטוט

בניין ■ אדריכלי ■ מכונות

הבגורים יתקבלו

להסתדרות הטכנאים

סרטוט טכני

בשיתוף "אלקטרה"

קידור וכיזוג אוויר

למתחילים • מתקדמים

בשיתוף "אגפא"

צילום

רגיל וציבעוני

למתחילים • מתקדמים

בפיקוח אגודת הגרפיקאים

גרפיקה שימושית

קישוט ותיפאורה

עיצוב תערוכות

כתב אונותי

רישום ■ ציור

פיסול

בשיתוף "משכית"

ציור באטיק

עיצוב צעצועים

פרטים והרשמה

התכללה הפוליטכנית

תל-אביב, רח' המסגר 62,

טל- 36487

מי"ב בכוקר ע"ר 1 אחה"צ

ומי"ב אחה"צ ע"ר 8 בערב

ספרים

שירה

"קוקו!"

חרוזים שחורים (מאת שמעון צבר); הוצאת שונוצינו 27; 47 עמ' / צבר - עיתון נאי, אמר, יצרן צעצועים לעת-מצוא, מחבר ספרי-ילדים וספרי-בישול, אומר באחד מ' שיריו: אני מוציא את הראש מתחת למים / רוצה להגיד קוקו!

את זה הוא הצליח לעשות, ללא ספק. הוא אמר קוקו חזק מאוד בכל אחד מ'18 שה' שירים המקובצים בספרון נאה-הצורה. "מגרד בראש..." צבר מתגלה כי

מתאר בחסד עליון, כמו במיקרה של גיבור השיר 'אני 2 ימים:

... צפורניים קצת שחור קצת כחול / ליפא לא מוציא, סי בון לא מוציא, צמר פלדה לא מוציא...

מחזיק שפופרת הי' סלפון לא יודע מה לדבר / מגרד בי ראש...

רוב שיריו הם על האישי הקטן, מוכה ה' נסיבות (והמיתון הנצחי): אני לוטע מזל / אוכל תלושי משכורת / לא משמין. אך דבר זה לא משכיח מן המשורר את חובתו לשיר

רה ואת שליטתו הרחבה בכל גיוני הקצב האפשריים:

אני לא משלם מיסים / מחר לא יהיה מי' / אני לא משלם מיסים / מחר לא יהיה חשמל... אני לא משלם מיסים / מחר לא יהיה טוב.

אפילו נסיונו של צבר להתעלם במתכוון מחוקי הדקדוק של הלשון העברית משתלם ועושה את שירתו למונח עוד יותר: שריר

ריס זה דבר בפה עוזר הלשון מדבר / שרירים זה דבר יש בשריר נתון ב'אדם כוח.

צבר

מקור

חמישה תימהנים

חלוצי הספרות העברית באמריקה

קה (מאת יעקב קבוקוב; הוצאת יבנה; 324 עמ') 1855 חל פילוג בין חברי בית הכנסת של סן-פרנציסקו. ראשי המוסד סיר' בו לנהל את הפרטיכל בעברית. כנגד כשלוש זה לדוברי העברית מעבר-ים קיים הישג אחר: 1880 נוסדה בניו-יורק האגודה ה' עברית הראשונה בעולם - שוחרי שפת עבר.

לשוחרים אלה סיפקו תומרי-קריאה עברי בשפע גם חמישה החלוצים התמנוניים, אך הפעלתנים, עליהם כותב ד"ר (לספרות ע"כ רית) קבוקוב, דיקן המכון ללימודי יהדות בקליבלנד, ארצות-הברית.

בלי ברית-מילה. היה זה בסוף ה' מאה שעברה, כאשר כתבי-עת עבריים צצו (וקמלו) כפטריות אחר הגשם בניו-יורק, בוסטון וציקאגו (הפיטנה, הלאומי, הקול, העברי וכו').

אחד מסופרי כתבי-עת אלה היה יעקב צבי סובל, שהיה משוכנע כי ישו הנוצרי לא היה ולא נברא. לרעיון מעניין זה הקדיש מאמר ארוך - המפורסם הנעלם.

תמנוני אחר היה צבי גרשוני, תלמיד בית-מדרש רוסי לרבנים, שהתאהב בצעירה נוצרית והמיר את דתו. זה לא מנע ממנו, אחר תקופת עבודה ככניה בדפוס המיסיון בלונדון, לשמש כרב בעיר האמריקאית אט' לנטה.

אולי בזכות עברו היה רחב-לב במידה מיוחדת לגבי רב. דעתו היתה כי יש לחתר לגרים על הצורך בכרית-מילה.

פורנוגרפיה באידיש. הסופר (ומור' כראתרוגים) זאב שור קבע (ב'1892), כי 'היהדות האמריקאית היא איגנה יהדות ולא נצרות. היא טימטומי'. אולי נאלץ בגלל זה

סופר עבריי-אמיקאי אחר, יצחק רבינוביץ, להתפרנס מכתבת ספרי פורנוגרפיה באידיש (אחד מספריו: פטרברען אויס ליבט, אודער די אינטריגען פון א לאנדאנער משוגעים הויז - פשע מתוך אהבה או תככי בית-משוגעים לונדוני).

השלים את החמישיה גרשון רונזבווייג, פנקסן, מוכר-צעללים, חרון וסטריקן, ש' פירט את תולדותיו כלהלן:

נולדתי במיטה / גדלתי בליטא / למדתי בחדרים / חונכתי בלי' סדרים / הייתי עילוי-ילד / ואירצח בחלד...

מחקר מיוחד של

העולם הזה

מגלה צד נסתר של

מאה שערים

עבר על ידי, הסתכל עלי טוב טוב, ושאל: כמהני אמרתי לו 20 לירות. הוא ענה לי טובי, התחלתי ללכת למעלה ברחוב, איפה שיש ישיבות, ונכנסתי לחצר. והדתי אחרי.

ב'חצר ביקשתי ממנו את הכסף, והוא נתן לי 20 לירות. עשינו הכל שם בחצר.

למחרת הוא עבר על ידי עוד פעם. נתן לי סימן, והלכתי לחצר, והוא אחרי. הוא דיבר בשקט ופחד כל הזמן בצורה נוראה שישמעו אותו או יראו אותו, וביקש ממני שנעשה את זה בתוך בית. הסכמתי.

ב'אמרתי לו שבכתי זה יעלה לו 35 לי' רות, והוא הסכים. נכנסנו כל אחד למונית להוד, והגענו אלי לחר. אני פתחתי את הדלת והוא נכנס.

ב'בית, הדתי הזה סיפר לי שיש עוד כמה חברים שלו שרוצים להיות עם בחורה, אבל

זה השער צדיקים יבואו בו. הרצפה זזהמה, אבל מביאים שמיכות. העיקר כאן היא הסודיות.

רגע שנכנסים לשכונת מאה שערים הירושלמית - רואים שוהי שכונה צנועה. על כל הקירות יש שלטים ומודעות: בנות ישראלו אל תלכנה בבגדי פריצות.

הכזונה יעשה

את-אחותנו:

הם מפחדים. הוא הוסיף וסיפר לי שהחברים שלו היו רוצים שאני אבוא למקום ששם הם לא יפחדו בגלל שלא יראו אותם, וכולם ישלמו לי ושאני לא צריכה לפחד. הסכמתי.

אחרי שסימננו, הדתי הזה אמר לי לבוא למחרת בשעה אחת בלילה על-ידי שער מנדלבאום, שמה הוא והחברים שלו יחכו לי. הבטחתי לו שאבוא.

למחרת בלילה, נסעתי לשם עם החבר שלי ועוד כמה חברים, כי פחדתי שהם יעשו לי צרות, ובסוף לא ישלמו לי.

ב'שעה אחת בלילה הגענו למקום. החב' רים חיכו לי בתוך אחת הכניסות לבתים, ואני הלכתי ברגל. לא ראיתי אף אחד, ו' הייתי בטוחה שהוא סתם צחק עלי.

ואחרי זה בא הפרוט: בתריד קצרים או זרועות מגולות, רחמנא ליצלן.

אבל זה לא סימן שבמאה-שערים שונאים בנות יהודיות בלבוש פריצות. גם לא שונאי אים שם פרוצות של ממש. בעצם אפילו די אוהבים אותן.

על כך לא כותבים במודעות שברחוב. זה נעשה בבניין נטוש, הנמצא ליד בתיהם של נטורי-קרתא הקנאיים ביותר. ממש ליד בתי-אונגרו.

הבניין נמצא בשימוש פעיל כבר למעלה משנתיים, אך נתגלה רק לפני כמה שבועות. זהו בית-תענוגות נסתר, הקיים לשימור שם הבלעדי של תלמידי הישיבות ותושבי השכונה, ומספק את צרכיהם החומריים מ' אחורי גבן החסוד של נשותיהם, אמותיהם ואחיותיהם הצנועות. מי שחשב עד כה ש' תלמידי חכמים שלנו לא נצרכים לפתחי זונות - טעה. נתגלה, כי אכרכי המשי הם מקור פרנסתן העיקרי של פרוצות ירוש' לים.

נתן די סימן

בית הזימה, המהנה מקום מיפוש קבוע לצדיקי העיר ולזונות ירושלים, נקרא 'החירבה', או 'השטיבל' בשפת קר' דש, והוא נמצא בקצה רחוב שבטריש-ישראל, ליד מעבר שער מנדלבאום. זהו בית פרוץ לכל עבר, שרציפתו מוזהמת, אך קירותיו, לעומת זאת, מעוטרים בפרסקות רבות: צירי רי זימה פורנוגרפיים מפורסמים ביותר.

כיצד טועל אותו בית-תענוגות מיוחד ב' מינו? סיפרה יצאנית ירושלמית: 'אני כבר ארבע שנים במקצוע, וכמעט שתי שנים אני מכירה את החברה האלה.

זה התחיל ככה, אני זוכרת בדיוק: ב' ערב אחד, אולי היתה השעה שמונה, בזמן שהייתי עובדת ברחוב הרב קוק, איפה שכל הבחורות היו עובדות, ראיתי קבוצה של דתיים עוברים ברחוב. אני בכלל לא חשבתי עליהם. האמת, חשבתי שהם יודעים שאנחנו זונות, וילכו להלשין למשטרה.

אחרי שהדתיים האלו הלכו להם, ראיתי אחד כזה גבוה ניגש לבית השימוש הציבורי, רי, שבאותו רחוב. יותר לא שמתי לב אליו, כי חיפשתי לי קליינטים.

פתאום, אחרי כמה רגעים, הדתי הזה

הקיר

הצנוע ביותר בחירבה. על שאר הקירות יש ציורי זימה ותנוחות שאי-אפשר לפרסם מעל דפי העתון.